

har vi stillet og derigennem vist vor Forhandlingsvillighed. Det har ikke været muligt at faa nogen af Flertalsgrupperne i Udvalget, hverken den konservative Gruppe, trods udtalt Sympati ved første Behandling af Lovforslaget, eller Partiet Venstre, trods udtalt Sympati overfor nogle af Forslagene, til at indlade sig i Udvalget paa nogen Art af Realitetsbehandling. De to ærede Partier har i saa Henseende udelukkende interesseret sig for, om de kunde finde et eller andet, som de i Fællesskab kunde gennemføre, og da det har vist sig, at de ikke kunde dette i Folketinget, sætter de nu deres Lid til Landstinget i saa Henseende.

Den højtærede Sundhedsminister sagde nu i Dag til mig, at et af de Ændringsforslag, der her er stillet, var et Ændringsforslag om nye Udgifter, og han syntes at afmale det som nye store Udgifter. Det er det Ændringsforslag, der gaar ud paa for deres Vedkommende, hvis Invaliditet efter den hidtil gældende Lov har været anerkendt til fulde to Trediedele, men som staar paa Grænsen, og som man derfor muligvis nu kan finde det forsvarligt at skyde ud, at give nogen Tids Overgangshjælp. Det er et Forslag, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti har udtalt sin allervarmeste Sympati for som et praktisk Middel til at fjerne nogle af Misforholdene og tillige Udtryk for en Hensyntagen til Mennesker, hvis hele Tilstand og Tilværelse pludselig vilde blive forrykket paa Grund af den nye Afgørelse, som blev truffet for deres Vedkommende. Med Hensyn til de Udgifter, det kan medføre, føler jeg mig fuldkommen overbevist om, at de vil blive betydelig ringere end den Besparelse, der vil blive tilvejebragt, fordi man vil kunne finde det forsvarligt at fjerne dem fra de berettigede Invalidere nyderes Kreds, naar saadanne Overgangsmuligheder findes.

Der har endelig her i Dag været drøftet den højtærede Sundhedsministers Forpligtelse overfor Vedtagelser her i Tinget, og den ærede Ordfører for Venstre sagde, at det var ikke Ministerens Opgave at bringe Mening i de Urimeligheder, Folketinget vedtog — den ærede Ordfører nikker glad og overbevist dertil. Ministeren føjede til — og nævnte mit Navn i denne Forbindelse —, at vi havde tilvejebragt et Forslag af meningsløst Indhold. Maa jeg dertil sige, at hvis man havde vedtaget som Helhed vore Ændringsforslag, vilde der have været den fuldeste Overensstemmelse og Sammenhæng i Lovforslaget. At der nu foreligger en Vedtagelse ved anden Behandling, der ikke er Mening i, derom er vi i Virkelig-

heden fuldkommen enige med de andre, der har udtalt sig i den Henseende. Men, siger saa Ordføreren, den højtærede Sundhedsminister har virkelig ingen Forpligtelse til at bringe Orden i dette. Ja, det kommer dog lidt an paa, hvad man overhovedet mener man har et Ministerium til. Det kommer maaske ogsaa noget an paa, om man lægger Vægten paa den nuværende højtærede Sundhedsminister eller paa Begrebet Minister. At man ikke efter de Bidrag, den højtærede Sundhedsminister har givet til Behandlingen her i Tinget, med Styrke vil kunne rette Krav til ham om at paatage sig væsentlige Forpligtelser, vil der maaske kunne opnaas Enighed om, men jeg maa mene, at fra dette personlige Tilfælde kan man ikke slutte til en Ministers almindelige Forpligtelser. Og her er det rigtigt, at Forholdene er anderledes under de Vilkaar, hvorunder Ministerier nu regelmæssigt lever, nemlig som Mindretalsministerier, end de under andre Forhold vilde være. Det er rimeligt, at man her maa kunne regne med og i mange Tilfælde bør regne med den Mulighed, at en Minister ikke gør et Forslag, som ikke er af en fuldkommen afgørende Karakter for hele den almindelige Politik, til et Kabinetsspørgsmaal. Derfor forstod jeg ogsaa den ærede Ordfører for Socialdemokratiet saaledes, at han vel tænkte sig dette som en teoretisk Mulighed, men ikke som noget, man ud fra de almindelige parlamentariske Forhold maatte kræve. Det er meget naturligt, at i mange Tilfælde vil under den nuværende parlamentariske Tilstand Ministerier ikke kunne gøre saadanne Beslutninger her i Tinget til Kabinetsspørgsmaal. Derimod tror jeg for min Del, at man har Grund til i denne Parlamentarismens usikre Overgangstid at kræve fra Folketingets Side, at naar Folketinget paa tværs af et Ministerium har taget en Beslutning, da bøjer Ministeriet sig for denne Beslutning, hvis Ministeriet eller den paa-gældende Minister ikke anser det for et Kabinetsspørgsmaal, og da er det et parlamentarisk Ministeriums Sag ikke at søge saadanne Beslutninger omskabt i Landstinget, men at søge i Landstinget at gøre Folketingets Villie gældende. Dette er en naturlig parlamentarisk Grundsætning, og jeg tror, at det højtærede Ministerium, der paa et andet Punkt har fulgt denne Grundsætning, vilde gøre rigtigt i ogsaa at følge den paa dette Omraade.

Den højtærede Sundhedsminister anstillede endelig nogle Sammenligninger for mit Vedkommende. Den højtærede Minister